

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.406 van 23 januari 2004
in de zaak A.125.903/XIV-11.433.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A.-S. ROGGHE,
 kantoor houdende te 7712 HERSEAUX,
 rue de la Citadelle 171

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 28 oktober 1979 en van Pakistaanse nationaliteit, op 23 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 juni 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 27 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 14 januari 2004 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. GHILAIN die, loco Advocaat A.-S. ROGGHE, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 6 juni 2002 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 25 juni 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 juli 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Sialkot. Uw vader zou lid geweest zijn van de PML (Pakistan Muslim League) en een conflict gehad hebben met Mohammad Riaz, die lid was van de PPP (Pakistan People's Party). Na de machtsovername door Musharraf (eind 1999) zou er in uw dorp Kaise een gevecht ontstaan zijn tussen aanhangers van de Muslim League, waaronder uw vader, en aanhangers van de PPP. Toen u uw vader wou verdedigen zou u ernstig geslagen zijn met een ijzeren staaf en daarbij gewond geraakt zijn aan uw sleutelbeen en aan beide benen. U zou naar het Burge(r)lijk Ziekenhuis in Sialkot gebracht zijn en daar anderhalve maand hebben moeten blijven. In het ziekenhuis zou

de politie een verklaring hebben afgenomen. Later zou u gehoord hebben dat Mohammad Riaz naar aanleiding van de vechtpartij gearresteerd werd en tot een gevangenisstraf veroordeeld werd. Na ongeveer twee maanden zou uw vader Mohammad Riaz officieel vergiffenis geschonken hebben, waardoor hij werd vrijgelaten uit de gevangenis. Vervolgens zou u Mohammad Riaz pas hebben teruggezien in december 2001, toen u met uw neef aan het wandelen was door de velden van zijn boerderij. Mohammad Riaz zou u toen hebben uitgescholden omdat hij u verantwoordelijk achtte voor zijn arrestatie. Het zou tot een gevecht gekomen zijn tussen enerzijds u en uw neef, en anderzijds Mohammad Riaz. De volgende dag zou u gehoord hebben dat er door de politie een FIR ("First Information Report") was opgesteld wegens slagen en verwondingen. Toen uw vader hiervan hoorde, zou hij u voor alle veiligheid naar Karachi gestuurd hebben, waar u aan de slag kon in het bedrijf van een vriend. Eind april 2002, terwijl u in Karachi was, zou uw vader opnieuw in conflict geraakt zijn met Mohammad Riaz, en daarbij ernstig gewond geraakt zijn. U zou hiervan pas op de hoogte gebracht zijn op 1 mei 2002. Op 4 mei zou u teruggekeerd zijn naar Sialkot en uw vader bezocht hebben in het ziekenhuis. Bij het zien van de toestand waarin uw vader verkeerde, zou u zeer kwaad geworden zijn. U zou thuis een mes gaan halen zijn en met de bromfiets van uw neef naar de boerderij van Mohammad Riaz gereden zijn. Mohammad Riaz zou met een staaf op uw hand geslagen hebben, en u zou daarop uw mes in zijn hoofd geplant hebben. Daarna zou u het mes weggegooid hebben en terug naar het ziekenhuis gereden zijn, waar u uw vader vertelde wat er gebeurd was. Uw vader zou Khawaja Mohammad Asif, de provinciale voorzitter van de Muslim League, gecontacteerd hebben en u zou onmiddellijk in zijn huis in Sialkot ondergedoken zijn. De volgende dag zou Mohammad Riaz aan zijn verwondingen overleden zijn. Daarop zouden uw vader en XXX besloten hebben dat u naar het buitenland moest vluchten. Op 25 mei 2002 zou u vanuit Islamabad Pakistan verlaten hebben met een vervalst paspoort, om tenslotte op 6 juni 2002 in België asiel aan te vragen.

U legde ter staving van uw asielaanvraag de volgende documenten voor: een FIR ("First Information Report") dd. 11 december 2001 tegen u en uw neef, een arrestatiebevel tegen u, drie attesten van uw voormalige werkgever, een diploma Quality Management Skills, uw graduaatsdiploma en licentiediagram en een fotokopie van uw paspoort. Uw advocaat legde vervolgens ook nog een medisch attest voor en een aantal internetartikels die kritiek uiten op het rechtssysteem in Pakistan.

Er moet in dringend beroep worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op motieven die kennelijk vreemd zijn aan het asiel, omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij art. 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. De feiten waarvan u getuigt behoren immers uitsluitend tot de gemeenschappelijke (strafrechtelijke) sfeer daar uzelf verklaart dat u persoonlijk verantwoordelijk bent voor de dood van Mohammad Riaz. (Des)ondanks het feit dat u stelt dat deze gebeurtenissen kaderden in een conflict tussen de PML en de PPP kan u zich geenszins beroepen op de bewering dat de Pakistaanse autoriteiten niet objectief zouden zijn in dit conflict. Volgens uw verklaringen werd Mohammad Riaz na de vechtpartij in 1999 immers gearresteerd en door een rechter veroordeeld voor de gepleegde feiten. Hij werd pas vrijgelaten nadat uw vader hem officieel vergiffenis zou hebben geschonken. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u uw land heeft verlaten zonder de afloop van een gerechtelijke procedure af te wachten, en dit terwijl u geen enkel element kan aanhalen waarom u, om redenen vermeld in de Conventie, een partijdig en/of oneerlijk proces zou moeten vrezen in Pakistan, aangezien u voordien uw rechten perfect kon laten gelden via de normale juridische procedure.

Wat de door u voorgelegde documenten betreft, moet worden vastgesteld dat geen van deze documenten afbreuk doet aan bovenstaande opmerkingen.

Bijgevolg wordt uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard.
(...).".

2. Overwegende dat verzoeker in een eerste en tweede middel samengeno-
men de schending aanvoert van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991
betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen
rechtsbeginsel volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is rekening te houden
met alle relevante elementen van de zaak; dat verzoeker aanvoert dat uit de door hem in zijn
verzoekschrift geciteerde en ter staving van zijn asielaanvraag voorgelegde documenten
blijkt dat het politie- en gerechtelijk apparaat in Pakistan anarchistisch en in al zijn

geledingen corrupt is; dat verzoeker daaraan toevoegt dat zowel zijn persoonlijk asielrelaas als de algemene context in Pakistan wijzen op zijn vrees voor “une procédure inéquitable et partiale” (eerste onderdeel); dat verzoeker tevens aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbijgaat aan de relevantie van de zaak “Nawaz Sharif”, ten gevolge waarvan Mohammad Riaz werd opgepakt (tweede onderdeel); dat verzoeker ten slotte aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is, daar waar enerzijds wordt overwogen dat niets er op wijst dat de Pakistaanse autoriteiten niet objectief handelden en anderzijds wordt overwogen dat Mohammad Riaz na een onderling akkoord zonder meer werd vrijgelaten (derde onderdeel);

2.1. Overwegende dat, wat de ingeroepen motiveringsplicht betreft, verzoeker niet aantoont dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werden geschonden, temeer daar uit zijn middel blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent;

2.2. Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat hij een asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat de Commissaris-generaal in casu tot dit besluit komt omdat de feiten waarvan verzoeker getuigt uitsluitend tot de gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) sfeer behoren, vermits hij zelf verklaarde dat hij persoonlijk verantwoordelijk is voor de dood van Mohammad Riaz en omdat verzoeker - ondanks zijn verklaringen dat deze gebeurtenis kadert binnen het conflict tussen de PML en de PPP - zich geenszins kan beroepen op de bewering dat de Pakistaanse autoriteiten niet objectief zouden zijn in dit conflict; dat de Commissaris-generaal daaraan toevoegt dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten zonder de afloop van de gerechtelijke procedure af te wachten, terwijl hij geen enkel element kan aanhalen waarom hij, om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, een partijdig en/of oneerlijk proces zou moeten vrezen in Pakistan, aangezien hij voordien zijn rechten perfect kon laten gelden via de normale juridische procedure;

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van de samengenomen middelen betreft, het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort om zijn

beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd is na te gaan of de Commissaris-generaal bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij verantwoordelijk is voor de dood van Mohammad Riaz (verhoorverslag DVZ, vraag 42 en verhoorverslag CGVS, p.7); dat hij niet betwist dat laatstgenoemde na de vechtpartij in 1999 werd gearresteerd en door een rechter werd veroordeeld voor de gepleegde feiten, dat hij pas vrijkwam nadat verzoekers vader hem officieel vergiffenis schonk en dat verzoeker, nadat hij Mohammad Riaz dodelijke verwondingen toebracht, zijn land van herkomst heeft verlaten zonder de afloop van een gerechtelijke procedure af te wachten; dat uit de lezing van respectievelijke verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker geen elementen aanhaalt waarom hij, om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, een partijdig en/of oneerlijk proces zou moeten vrezen in Pakistan; dat hij immers voordien (naar aanleiding van het handgemeen met Mohammad Riaz in 1999) zijn rechten heeft kunnen laten gelden via de normale juridische procedure en dat hij niet aantoonde dat hij voor de door hem gepleegde feiten op een oneerlijke wijze zou worden berecht; dat verzoeker niet verklaart op welke wijze de door hem geciteerde mensenrechtenrapporten aantonen dat hij zelf dient te vrezen voor een oneerlijk en partijdig proces; dat de Commissaris-generaal derhalve op goede gronden kon vaststellen dat ondanks het feit dat zijn problemen kaderen in het conflict tussen de PML en de PPP, verzoeker zich niet kan beroepen op de bewering dat de Pakistaanse autoriteiten niet objectief zouden zijn in dit conflict;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel van de samengegenomen middelen betreft, uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met de specifieke context waarin de problemen van verzoeker begonnen; dat dit blijkt uit de weergave van het feitenrelaas, waarin wordt verwezen naar het gevecht dat in verzoekers dorp ontstond tussen de aanhangers van de Muslim League, waar zijn vader lid van was, en de aanhangers van de People's Party na de machtsovername door Musharraf naar aanleiding van de arrestatie van Nawaz Sharif; dat de Commissaris-generaal derhalve rekening heeft gehouden met de relevante feitelijke gegevens van de zaak;

Overwegende dat, wat het derde onderdeel van de samengegenomen middelen betreft, verzoeker ten onrechte aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn; dat het feit dat Mohammad Riaz werd vrijgelaten nadat verzoekers vader hem officieel vergiffenis schonk geenszins aantoonde dat het politie- en gerechtelijk apparaat in Pakistan zou falen; dat evenmin uit de door verzoeker voorgelegde

doch niet op zijn persoonlijke situatie betrokken documenten blijkt dat hij voor de door hem gepleegde feiten het slachtoffer zou worden van een oneerlijk en partijdig proces;

Overwegende dat de middelen samengenomen ongegrond zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig januari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.